

ske samkvem. Et vigtigt element heri er den internationale råvarehandel.

Den vægt, udviklingslandene har tillagt råvareproblemerne i denne forbindelse, har sin naturlige forklaring i, at mange udviklingslande er stærkt afhængige af afsætningen af nogle få eller blot en enkelt råvare. De rammes derfor særlig hårdt af den mangel på stabilitet, som igennem årene har præget handelen med råvarer.

Også for industrilandene er stabilitet på råvaremarkedet imidlertid af stor betydning – både for så vidt angår priser og forsyninger.

Den foreliggende aftale om oprettelse af en fælles råvarefond er blevet til under adskillige års vanskelige forhandlinger mellem lande og grupper af lande med vidt forskellige forudsætninger og interesser. To grundtræk har imidlertid bidraget til, at et resultat kunne nås, og har på afgørende måde øvet indflydelse på dets endelige udformning: en større erkendelse af producent- og forbrugerslandenes gensidige afhængighed og en voksende forståelse for udviklingslandenes særlige behov.

Tanken om en fond blev fremført af udviklingslandene allerede på UNCTAD IV i 1976. Den skulle forhandles som led i det såkaldte integrerede råvareprogram, der omfatter 18 udvalgte råvarer.

Fondens hovedsigte og funktion er gennem finansiell støtte til internationale overenskomster om enkelte råvarer at bidrage til stabile forhold på råvaremarkedet. Fonden vil således få karakter af en bank, som råvareorganisationerne kan trække på til finansiering af deres opbygning af stødpudelagre. Herudover vil fonden kunne yde støtte til visse andre mere udviklingsorienterede foranstaltninger på råvareområdet.

De meget betydelige vanskeligheder, som det internationale råvaresamarbejde hidtil har frembudt, vil ikke uden videre være overvundet med oprettelsen af den fælles fond.

Der er imidlertid grund til at tro, at fondens etablering vil tilskynde til indgåelse af internationale råvareaftaler og indebære væsentlig forbedrede muligheder for en mere effektiv anvendelse af sådanne aftaler.

Vi har fra dansk side deltaget aktivt i forhandlingerne om fonds-aftalens udformning og bør videreføre denne indsats i samarbejdet om fondens opbygning og virkeliggørelse af dens formål.

Aftalens ikrafttrædelsesbestemmelser forudsætter tilslutning fra et meget stort antal lande (90), og ratifikationsproceduren kan i mange lande erfaringsmæssigt være ganske tidkrævende. Der er grund til at tro, at der vil hengå noget længere tid, inden aftalen kan træde i kraft, end til marts 1982 som forudsat i aftaleteksten.«

I den af udvalget afgivne betænkning opfordrede et flertal (S, V, SF, RV og KrF) regeringen til som en positiv tilkendegivelse